

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 176

1 Μαρτίου 2006

Κηδεμονευόμενη ἐλευθερία

ἐ πρῶτο πλάνο διαφήμισης καί σέ πρώτη γραμμή δράσης βρίσκονται, σήμερα, τὰ ἀπελευθερωτικά κινήματα. Παντός χρώματος καί πάσης ποιότητας. Οἱ ὁμαδοποιημένες προτιμήσεις καί ἐπιδιώξεις, πού συστρατεύονται στό ἴδιο πεδίο μάχης. Μέ τό ἴδιο ὄνειρο. Καί μέ τό βλέμμα καθηλωμένο στόν ἴδιο στόχο. Καθώς οἱ μικρές, ἐθνικές κοινωνίες μας ἀνοίγονται πρὸς τή συναδέλφωση καί δραστηριοποιούνται στή συγκρότηση τῆς εὐρύτατης, παγκοσμιοποιημένης οἰκογένειας, τὰ ὁράματα καί τὰ συνθήματα καί ὁ ἀγωνιστικός ἐνθουσιασμός μεταλαμπαδεύονται ἀπό πόλη σέ πόλη καί ἀπό χώρα σέ χώρα καί μεταστοιχειώνονται σέ θούριο ξεσηκωμοῦ καί σέ ἀγώνα ἐπικράτησης.

Α πό τή μεριά τους, οἱ ὀργανισμοί, πού ἐκφράζουν τήν οἰκουμενικότητα, δείχνουν νά δουλεύουν, ἀσταμάτητα καί ἀκούραστα, τὰ μεγάλα θέματα καί νά θεσμοθετοῦν, μέ τόν πιό ἐπίσημο καί ἐπιβλητικό τρόπο, τό νομικό καί τό κοινωνικό πλαίσιο, πού κατατίθεται ἀπό τὰ ἄτομα καί τούς λαούς, ὡς θεμέλιο στέρεο, στήν οἰκοδόμηση τοῦ ἀνάκτορου τῆς ἐλευθερίας. Μέ τίς ἀποφάσεις τους καί μέ τίς διακηρύξεις τους στιγματίζουν ἀνελέητα τίς παλιές νοοτροπίες τῆς καταπίεσης ἢ τῆς ὑποτέλειας. Καί δρομολογοῦν τούς ἀγῶνες, πού κατακυρώνουν τήν ἀτομική

ἐλευθερία. Τὴν ἀνάδειξη τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου σέ ἀκηδεμόνευτο σχεδιασὶ τῆς προσωπικῆς του ἱστορίας καί σέ πρωταθλητὴ στό ἀνοιχτό στάδιο τῶν σύγχρονων ἐπιτευγμάτων.

Καθηλώνω τό ἐνδιαφέρον μου καί τὴ ματιὰ μου στὸν ἀπλωμένο χάρτη τῶν σύγχρονων ἀπελευθερωτικῶν κινήσεων. Βλέπω τοὺς παθιασμένους ἀγωνιστὲς νὰ μάχονται. Καί ἀναζητῶ, μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια, νὰ διακριθῶ, μὴ τυχόν, πίσω ἀπ' αὐτοὺς, ὑπάρχουν κρυφοὶ μηχανισμοὶ μεθοδευμένης σκοπιμότητος ἢ ἄνομα, διαπλεκόμενα συμφέροντα. Καί αἰφνιδιάζομαι. Ὑντρομος, ἀνακαλύπτω, πὼς δὲν ὑπάρχει ἐκσυγχρονιστικὴ μονάδα, πού νὰ μὴ κηδεμονεύεται καί νὰ μὴ οἰστροληταῖται ἀπὸ τὰ συμφέροντα τῆς ὀλιγαρχίας. Ἀπὸ τοὺς πολιτικούς δαίμονες. Ὡς ἀπὸ τοὺς οἰκονομικούς Κροίσους. Ὅλα, μὰ ὅλα, τὰ κινήματα αὐτά, πού ἐγγράφονται στὶς λίστες τῶν ἐπιτευγμάτων ἢ στὰ πινάκια τῶν ἀνεκπλήρωτων ὁραμάτων, ἔχουν τὸν καμουφλαρισμένο κηδεμόνα τους. Τὸν ὑποκινητὴ καί σχεδιαστὴ τους. Τὸν ἐκμεταλλευτὴ τῶν ἀνεκπλήρωτων ἀνθρώπων πόνων καί νομέα τῶν ἐποχιακῶν καρπωμάτων τους.

Νὰ ἀραδιάσω παραδείγματα; Θὰ προκύψει φάσμα τρόμου. Ἀμφιβάλλετε, πὼς πίσω ἀπὸ τίς φανφάρες τῶν μεγάλων Ὄργανισμῶν γιὰ κατάργηση τῶν διακρίσεων καί ἐξασφάλιση τῶν ἐλευθεριῶν, κινοῦνται οἱ γιγάντιοι μηχανισμοὶ παραγωγῆς ὀπλῶν, πού ἐξοπλίζουν καί τό ἓνα καί τό ἄλλο στρατόπεδο καί ἀπομυζοῦν καί τὴν τελευταία οἰκονομικὴ ἱκμάδα; Ἀμφισβητεῖτε, πὼς στό παρασκήνιο τοῦ ἀγῶνα γιὰ τίς ἀτομικὲς ἐλευθερίες, δουλεύουν, μεθοδικά, οἱ μάγοι τῶν σύγχρονων ἰδεολογιῶν, πού ἐπιδιώκουν τὴ διάσπαση τῆς παραδοσιακῆς τσεκαρισμένης καί κατακυρωμένης πνευματικῆς καί κοινωνικῆς ἐνότητος, γιὰ νὰ ἀπομονώνονται τὰ πρόσωπα καί νὰ γίνονται εὐκόλῃ λεία τοῦ πολιτικοῦ ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ κυκλώματός τους; Ἀμφιταλαντεύεστε καί δυσκολεύεστε νὰ ἀποδεχτεῖτε, πὼς οἱ μεγάλοι νονοὶ τῆς σεξουαλικῆς ἀπελευθέρωσης εἶναι οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ εἵδους, πού, σύμφωνα μὲ τίς δημοσιογραφικὲς ἐκτιμήσεις, ἔχουν μεγαλύτερα, καθαρὰ κέρδη, ἀπὸ αὐτά, πού ἔχουν, σέ παγκόσμια κλίμακα, οἱ κολοσσιαῖες βιομηχανίες τῶν ὀπλῶν;

Οταν οἱ καυτοὶ αὐτοὶ προβληματισμοὶ σφηνώνονται στό λογισμό μας, τότε δρομολογοῦνται καί οἱ ἀναπόδραστες ἀμφισβητήσεις. Ἡ κηδεμονευόμενη ἐλευθερία, δὲν εἶναι ἐλευθερία. Καί ἡ προσωπικότητα, πού δέχεται νὰ λειτουργεῖ ὡς ἀντικείμενο σκληρῆς ἐκμετάλλευσης, δὲν εἶναι αὐτόνομη. Ἔχει ὑποταχτεῖ, ἐνσυνείδητα ἢ καταπιεστικά, στό σύστημα τῆς δουλείας.

Οἱ μαῦρες τρύπες

Θεόκλητος Κουμαριανός

Η ἐπιχείρηση προσδιορισμοῦ καὶ χαρτογράφησης τῶν κενῶν, πού προκάλεσε καὶ ἄφησε πίσω της ἡ «δῆθεν» διερεύνηση ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Δικαστήριό τοῦ φαινομένου «Θεόκλητος Κουμαριανός», θά παραμείνει, γιὰ τὴν ἐπιστήμη τῆς ἱστορίας καὶ γιὰ τὸν ἐπιστήμονα ἱστορικό, Ἡράκλειος ἄθλος. Χάσμα, πού ξεβράζει ἀδιάκοπα προβληματισμούς. Πλοκή καὶ περιπλοκή, πού ἀνακατεύει τὸ μῦθο μέ τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ὑποκρισία μέ τὴν ἀναιδία.

Ὁ ἀνακριτικός φάκελλος, πού σχηματίστηκε γιὰ τὸν Θεόκλητο Κουμαριανό καί, πού εἰσῆχθηκε γιὰ γνωμοδότηση στό πρωτοβάθμιο Συνοδικὸ Δικαστήριό, ὑπῆρξε ἐλλιπέστατος. Ἄν ἡ μὴ ὁλοκλήρωσή του ὀφείλεται σέ ἀνθρώπινη ἀβλεψία ἢ σχετικὴ ἀνικανότητα, θά μπορέσουμε νά κάνουμε λόγο γιὰ λάθος. Λάθος τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, πού διέταξε τίς ἀποσπασματικές καὶ περιορισμένες ἀνακρίσεις. Καὶ λάθος τοῦ ἀνακριτῆ, πού δέν τόλμησε νά διερευνήσει σέ βάθος καὶ πλάτος τὴν ὑπόθεση. Ἄν, ὅμως-γε-

γονός, πού φαίνεται πιθανότερο-ὁ κατακερματισμός τῆς καταγγελίας καὶ ὁ περιορισμός τῆς σέ κομμάτια μόνο τοῦ ἐκτεταμένου φαινομένου τῆς διαφθορᾶς ὀφείλεται σέ σκοπιμότητα, τότε πρέπει νά θρηνησοῦμε γιὰ τὴν εὐρύτατη ἀποδιοργάνωση τῆς ἐπισκοπικῆς συνείδησης. Γιὰ ἐπέκταση τοῦ συνδρόμου τῆς διαφθορᾶς καὶ σέ κείνους, πού ἐνσαρκώνουν τοὺς ἱερούς θεσμούς καὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι λειτουργοῦν ὡς φορεῖς καὶ ὡς ἐξαγγελεῖς τῶν βουλῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ Συνοδικὴ ἐντολή, πού ἀνάθεσε στό Μητροπολίτη Ξάνθης τὴν εὐθύνη τῶν ἀνακρίσεων, περιορίζει τὸ ἀνακριτικὸ ἄνοιγμα μόνο στὴ διερεύνηση τῶν ἀτοπημάτων, πού προσδιόρισε, μέ ἔντονη βεβαιώσή του, ὁ πιστός, ἡρωϊκός καὶ ἀκατηγόρητος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κωνσταντῖνος, ἐνώπιον τῆς συμβολαιογράφου Ἀράχωβας Μαρίας Ταμβάκη στίς 20 Ἰουλίου 2004. Ὁ περιοριστικὸς αὐτὸς προσδιορισμός, περίεργος καὶ ἀνεξήγητος, δείχνει τὴν πρώτη ματιά-ὅτι οἱ Συνοδικοί,

πού άποφάσισαν τή διενέργεια τών άνακρίσεων καί ύπόγραψαν τήν έντολή, δέν είχαν μπροστά τους τήν προΐστορία τής ύπόθεσης, καθώς καί τό πνικτικό κλίμα τής συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, δηλαδή τοῦ πρώτου έξαμήνου τοῦ 2005. Προσεκτικότερη μελέτη, πείθει, ὅτι οἱ Συνοδικοί προσπάθησαν-κατά παραβίαση τών ὀρκων τους-νά άποχρωματίσουν τή ζοφερότητα τοῦ σκανδαλισμοῦ, γιά νά δημιουργήσουν συνθήκες ὁμαλῆς άποενοχοποίησης τοῦ σκανδαλοποιοῦ συναδέλφου τους.

Ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετική καί άποκαλυπτική. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος δέν εἶναι ὁ πρῶτος, πού άγγιξε τό δάχτυλο στή μεγάλη ἐκκλησιαστική πληγή, καταθέτοντας, σέ συμβολαιογραφική πράξη, τίς ιδιαιτερότητες καί τά ἠθικά άτοπήματα τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ. Οἱ φῆμες καί οἱ χαρακτηρισμοί ξεκίνησαν πολύ νωρίτερα. Καί οἱ καταγγελίες κατατέθηκαν, γιά πρώτη φορά, άπό παράγοντες τής κοινωνίας τοῦ Βόλου καί δημοσιοποιήθηκαν, μέ ἔμφαση καί μέ ἔνταση, άπό τόν τοπικό Τύπο.

Τό φαινόμενο «Θεόκλητος Κουμαριανός», άπό τό καλοκαίρι τοῦ 1998, εἶχε γίνει βούκινο σ' ὅλη τή Θεσσαλική γῆ καί εἶχε άπασχολήσει, σοβαρά καί σέ μῆκος χρόνου, τήν τοπική δημοσιογραφία καί τοὺς πομπούς ἐνημέρωσης, πού ἐδρεύουν στήν ἑλληνική πρωτεύουσα. Εἶχε ἐξελιχθεῖ σέ ἀνάγνωσμα καί σέ θέαμα. Τροφοδότης τοῦ λαϊκοῦ κουτσομπολιοῦ. Καί μηχανισμός πυροδότησης τής ἀντίδρασης κατά τών ρυπαροτήτων τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος καί κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδου-

λου, πού συνηθίζει νά ἐπιλέγει τοὺς στενοὺς συνεργάτες του άπό τή λυματολάσπη τής ἐκκλησιαστικῆς ἀναξιοπρέπειας.

Ἄν διανοηθεῖ κανεὶς νά καταλογογραφήσει-μόνο-τίς τηλεοπτικές ἐκπομπές καί τά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, πού ἐστίασαν τή λαϊκή προσοχή στίς ιδιαιτερότητες καί στίς παράτολμες πρωτοβουλίες τοῦ ρασοφόρου Κουμαριανοῦ, θά ἀραδιάσει τόμους ὀλάκερους. Μέ σελίδες καταβρωμισμένες. Καί μέ γραφές αἰνιγματικές. Ὁ ἴδιος, σέ φάση καί σέ τόνο άπεγνωσμένης ἁμυνας, χαρακτηρίζει τά μελανά ἢ τά πικρά σχόλια, πού ἐπικεντρώθηκαν στό πρόσωπό του, ὡς κατασκευοφάντηση τής «λαμπρῆς» προσωπικότητάς του. Ἡ κοινή, ὥστόσο, γνώμη, πού διαμορφώνεται μετά τό φιλτράρισμα τοῦ ὄγκου τών εἰδήσεων, συγκλίνει καί άποκρυσταλλώνεται στή θεώρηση τοῦ «φαινομένου Κουμαριανός», ὡς τό τυπικό δεῖγμα τής ἀρχιερατικῆς ἄλλοτρίωσης.

Ἐγκαινίζοντας τή σειρά τούτων τών ἄρθρων, πού ἀναφέρονται στόν Θεόκλητο Κουμαριανό, δηλώνω, ὅτι δέν προτίθεμαι νά στήσω ἕνα καινούργιο κατηγορητήριο σέ βάρος του. Τό κατηγορητήριο ὑπάρχει καί βοᾷ. Τό Συνοδικό Δικαστήριό εἶναι ὁ ὑποκινητής καί-ταυτόχρονα-ὁ ἀποδέκτης τής κριτικῆς μου. Προσπάθειά μου θά εἶναι τό ἀνασῆκωμα τοῦ μπερντέ, πού διατήρησε σέ σκοτεινό παρασκήνιο τοὺς κριτές τών ἐκτροπῶν τοῦ Θεόκλητου καί τοὺς εὐνόησε κατά τή διαδικασία ἀμνήστευσης καί τών πιό άποκρυστικῶν ἠθικῶν ιδιαιτεροτήτων του. Ὁ ἐντοπισμός καί ἡ δημοσιοποίηση τών σκοτεινῶν διεργασιῶν, πού «ἐλυσαν», τό

«κατεγνωσμένο» τέκνο και έπιτελικό παράγοντα του Χριστόδουλου και τό ένθρόνισαν, «έν χορῶ» και «έν άλαλαγμῶ» στην ύψηλή καρέκλα του άδα-μάντινου ήγέτη.

1. Ξεφυλλίζοντας τό δικαστικό φά-κελλο Κουμαριανού, τρέχω στην τελευ-ταία φάση της δικαστικής έπεξεργα-σίας των καταγγελιών, πού διατυπώ-θηκαν σέ βάρος του. Και σταχυολογῶ την όριστική έπιβράβευσή του «πρός μεϊζον όφελος της Έκκλησίας»(!!!). Την άπαλλαγή του από κάθε κατηγορία, «διά νά άποδοθῇ άκέραιος είς την συν-είδησιν της Έκκλησίας»(!!!) (Περιοδικό «Έκκλησία» Φεβρουαρίου 2005, σελ. 137). Έη τοποθέτηση της άθωωτικής αύτης άπόφασης, ως έφαλήριο, στην έκφορά των δικών μου παρατηρήσεων και των δικών μου έκτιμήσεων (τό δη-λώνω άπερίφραστα) δέ σημαίνει, πώς συντονίζομαι μέ την άποψη, ότι ώφε-λήθηκε ή Έκκλησία από την πλασματι-κή άπόνιση του Κουμαριανού. Είμαι, όμως, γεγονός, πού δέν παρακάμπτε-ται, όσοδήποτε και άν έπαναστατεῖ ή συνείδηση. Σηματοδοτεῖ την κατάληξη της προβληματικής Συνοδικής «εύαι-σθησίας»(;) και την άρχή της λαϊκής άποστασιοποίησης.

Ξεκινῶ, λοιπόν, από τό γεγονός, ότι ό Θεόκλητος Κουμαριανός πήρε στό χέρι του τό έπίσημο έγγραφο, πού βε-βαιώνει την άσπιλη καθαρότητά του και έχει τό δικαίωμα νά τό άξιοποιεῖ, παντού και πάντοτε, «πρός πᾶσαν νό-μιμον χρῆσιν».

Μετά από τή συμβατική άποδοχή αύτης της πραγματικότητας, ζητῶ την άδεια των άναγνωστών μου, γιά νά

έξομολογηθῶ, τή μιά μετά την άλλη, τίς αντίδράσεις της συνείδησής μου:

α) Έπενθυμίζω, ότι ό «κατά πάντα άνεπίληπτος» Θεόκλητος, άρχιμανδρί-της κατά τό 1998, προβλήθηκε επί-σημα, ως ό διάδοχος του Χριστόδου-λου στη Μητροπολιτική καθέδρα του Βόλου. Και ρωτάω: Γιατί αύτή ή έπαγ-γελία δέν πραγματοποιήθηκε; Γιατί ό Θεόκλητος δέν έγινε Μητροπολίτης Δημητριάδος; Τί μεσολάβησε και άνα-τράπηκαν τά σχέδια; Πώς στη Μητρό-πολη της Δημητριάδος έγκαταστάθη-κε άλλος Έπίσκοπος;

Ό Χριστόδουλος, νεόκοπος Έρχιε-πίσκοπος, άμέσως μετά την άναρρί-χσή του στό θρόνο των Έθηνών, πρα-γματοποίησε έπίσημη και έντυπωσια-κή έπίσκεψη στό Βόλο. Και εκεί, μέσα στά πυκνά θυμιάματα των έγκωμίων και στά κροταλιστά χειροκροτήματα των έκκλησιαστικών μανδαρίνων, υπέ-δειξε, ως άξιο συνεχιστή του έργου του, τό έκλεκτό του άνάστημα(!), τόν πρω-τοσύγκελλό του Θεόκλητο Κουμαρι-ανό. Και τόν υπέδειξε, όχι μόνο μέ κά-ποια λεκτική, έγκωμιαστική άναφορά, αλλά και μέ την ήγεμονική κίνηση του χεριού του, πού έμοιαζε νά υπογράφει την ύπόσχεση.

Δέν μπορῶ νά γνωρίζω, πώς ένιω-σε ό Θεόκλητος εκείνη τή στιγμή. Έπο-ψιάζομαι, απλά, ότι θά φτερούγισε, ό-νειροπολώντας, στους έπτά ούρα-νούς. Όμως, «άλλου τά κακαρίσματα κ' άλλοι γεννοῦν οί κότες». Από κείνη τή στιγμή ξεσηκώθηκε θύελλα. Και οί δραματικές έξελίξεις δέν επέτρεψαν στό Θεόκλητο νά ούρανοβατεῖ γιά πο-λύ. Του έκοψαν τόν ύπνο και τά όνειρα. Έη καθολική αντίδραση, πού ξεσηκώ-

θηκε στό Βόλο καί στά Συνοδικά ἐκκλησιαστικά κλιμάκια, τόν προσγείωσε ἀπότομα. Οἱ ἀντιδράσεις τῶν συγκεκριμένων παραγόντων τῆς ντόπιας κοινωνικῆς ζωῆς, ἡ διασπορά ἀνώνυμων λιβέλων στή Μαγνησία καί στίς γύρω περιοχές, τά καυτά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ τοῦ τοπικοῦ τύπου καί ἡ πεισματική ἄρνηση τῶν παραγόντων τῆς «Χρυσοπηγῆς», νά προσυπογράψουν αὐτή τήν ἀνάδειξη, τόν πέταξαν ἔξω ἀπό τήν τροχιά τῆς προαγωγῆς καί ἀνέβασαν ἄλλο πρόσωπο στό Μητροπολιτικό θρόνο τῆς Μαγνησίας.

Γιά τά γεγονότα αὐτά ὑπάρχει ὄγκος πειστηρίων. Οἱ ἐφημερίδες, μέ πυκνές ἀναφορές στίς ἀρνητικές φήμες καί στά περιστατικά, πού προκαλοῦσαν τήν ἠθική ὀσφρηση, ἐνημέρωναν τό λαό τῆς Θεσσαλίας, ὅτι ἡ τυχόν προαγωγή τοῦ Θεόκλητου στό Μητροπολιτικό θρόνο τῆς Μαγνησίας θά σήμαινε ἐπιβράβευση τῆς διαφθορᾶς καί ἀτίμωση τῆς λαϊκῆς εὐαισθησίας γιά ἀναβάθμιση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί γιά ποιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στό ἴδιο κύμα ἐκτίμησης καί κριτικῆς, τά ραδιόφωνα καί οἱ τηλεοράσεις, ζητοῦσαν ἐπίμονα νά ἀκυρωθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Χριστόδουλου καί νά ἐκλεγεῖ ἄλλο πρόσωπο στή θέση τοῦ Μητροπολίτη Δημητριάδος.

Τό καυτό ἐρώτημα, πού προκύπτει, εἶναι τοῦτο: Τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριό, πού κάθησε νά κρίνει τόν Θεόκλητο Κουμαριανό, μέ καθυστέρηση ἐπτά ὁλόκληρων χρόνων καί τόν παρασημοφόρησε μέ τό μετάλλιο τῆς ἀθωότητος, δέ φυλλομέτρησε τά δημοσιεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; Καί δέ ζύγιασε τό ἠθικό βάρος τῶν καταγγε-

λιῶν; Τά προσπέρασε, ὡς ὑλικό τοῦ μουσείου; Ἡ τά ἔκρινε ὡς ἀναπόδεικτα;

Ὁ ἀνακριτής, Μητροπολίτης Ξάνθης Παντελεήμων, κατά τή σύνταξη τοῦ πορίσματος του, αὐτοαποκαλύπτεται, ὅτι ἐπιχειρεῖ (δίχως νά τό κατορθώνει), νά μειώσει τή σημασία ὄλων ἐκείνων τῶν δημοσιευμάτων, πού συγκλόνισαν τήν κοινωνία τοῦ Βόλου καί ὁλόκληρης τῆς Θεσσαλίας. Περιθωρικά καί ξώπετσα, μέ ἀφελεῖς, παραπειστικές ἐρωτήσεις, προσπαθεῖ νά ἐκμαιεῦσει ἀπό τούς μάρτυρες δημοσιογράφους τήν ὁμολογία, ὅτι τά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ τους ἀναφέρονται σέ ἀνεύθυνες φήμες, πού τίς διέδιδαν τότε κακόβουλοι κύκλοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν παρασκηνίων καί, πού δέ συνοδεύονταν ἀπό κανένα ἐγγυητικό στοιχεῖο ἐγκυρότητας.

Ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνακριτῆ δέν εὐδοκίμησε. Τά δημοσιεύματα ἦταν πολλά καί ντοκουμενταρισμένα. Καί θά ἦταν παράτολμο νά δεχτεῖ κανεῖς, ὅτι οἱ δημοσιογράφοι, πού ἀντιμετωπίζουν καθημερινά τό ἐνδεχόμενο τῆς παραπομπῆς τους στήν ἀρπάγη τοῦ εἰσαγγελέα, θά τολμοῦσαν νά ἀναμασήσουν ἀδέσποτες φήμες καί νά ρίξουν τόν ἑαυτό τους καί τή δημοσιογραφική τους ἐπιχείρηση στήν περιπέτεια τῆς σπίλωσης καί τῆς καταδίκης.

Περίεργη, ὡστόσο καί ἀποκαλυπτική εἶναι καί ἡ συστολή καί ἡ σιωπή, κατά τήν περίοδο τῶν ἐκρηκτικῶν ἀποκαλύψεων, τοῦ βαλλόμενου ρασοφόρου. Τό πρόσωπο τῆς ντροπῆς καί τῆς χλεύης, ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός, πού στιγματιζόνταν καθημερινά ἀπό τά δημοσιεύματα, μέ μόνη σκοπιμότητα, τόν ἀποκλεισμό του ἀπό τή μητρο-

πολιτική καθέδρα της Μαγνησίας, δέν τόλμησε, οὔτε νά ἀνασκευάσει τίς κατηγορίες, οὔτε νά καταφύγει στὸν εἰσαγγελέα καί νά ζητήσει τὴν παραδειγματική τιμωρία τῶν κατηγορῶν του.

Καί δέ ζήτησε εἰσαγγελική προστασία οὔτε τότε, οὔτε καί στά κατοπινά χρόνια, ὅταν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Βόλου ἀναπαράγονταν καί τραυματίζαν βαθύτερα καί τὴ δική του ὑπόληψη καί τὴν ὑπόληψη τοῦ προστάτη του Χριστόδουλου.

Ἑπτὰ χρόνια κύλησαν ἀπὸ τὸ 1998. Καί δέν κατατέθηκε στά Δικαστήρια τῆς Θεσσαλίας οὔτε μιά μήνυση ἐναντίον τῶν Βολιωτῶν δημοσιογράφων, πού δημοσιοποίησαν τίς πομπές του καί τὸν διέσυραν στὸ πανελλήνιο, οὔτε ἐναντίον τῶν ἄλλων παραγόντων τοῦ Θεσσαλικοῦ Τύπου, πού ἀναδημοσίευσαν τίς καταγγελίες καί καθιέρωσαν, στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀνάξιου ρασοφόρου, πού δέν ἔπρεπε νά τοῦ ἐπιτραπεῖ νά προβληθεῖ ὡς ποιμένας καί νά ἱερουργήσει τὰ Πανάχραντα Μυστήρια ὡς «προεξάρχων» τῆς ἱερατικῆς οἰκογένειας.

Ἔραγε, ὁ ἀσταμάτητος καταγιγισμὸς τῶν δημοσιευμάτων, ἀπὸ τὸ 1998 ἴσαμε σήμερα, δέν ἔθιξε τὸν Θεόκλητο Κουμαριανό; Δέν ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του προσβεβλημένο; Δέ θεώρησε, πῶς πρέπει νά ζητήσει τὴ δικαστική ἀποκατάσταση τοῦ κύρους του καί τὴν παραδειγματική καταδίκη ἐκείνων, πού, «συλληβδην», τοὺς ἀποκαλεῖ συκοφάντες του;

Ἡ προστασία καί ἡ ὑπεράσπιση τῆς προσωπικῆς τιμῆς ἀποτελεῖ τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα κάθε πολίτη. Καί ὄχι μόνο. Εἶναι διαδικασία, πού, μόνη αὐτή, ἀποσβήνει τὸ στίγμα τῆς ἐνοχῆς,

σέ περίπτωση, πού μιά δημοσιογραφική ἀμετροέπεια ἢ μιά κακόβουλη ἐπιθετικότητα, θίγει τὸ πρόσωπο καί σπινώνει τὴν ὑπόληψή του.

Αὐτὸ τὸ δικαίωμα δέν τὸ ἄσκησε, κατὰ τὴ μακρὰ διαδρομὴ τῆς ἐπταετίας, ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός. Καί τόλμησε μόνο, μετὰ τὴν ἐκπνοή τῶν ἐπτὰ χρόνων, ὄχι νά μηνύσει δημοσιογραφικούς καλάμους, ἀλλὰ νά ἐπιδιώξει τὴν ἐπιβολὴ φίμωτρου στὸ ἔντυπο, πού κρατᾶτε στά χέρια σας. Κατάθεσε αἴτηση ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ὄχι στὸ Βόλο ἢ στὴν Καρδίτσα, ἀλλὰ σέ δικαστήριο τοῦ Πειραιᾶ, ζητώντας νά ἀπαγορευτεῖ στὴν «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» νά ἀναφέρεται στὸ πρόσωπό του καί στὴν προβληματική δραστηριότητά του. Οἱ ἐξελίξεις, ὅμως, τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ περασμένου χρόνου, οἱ σχετικές μέ τὰ παραεκκλησιαστικά καί τὰ παραδικαστικά κυκλώματα, πιστοποίησαν, ὅτι ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός τόλμησε νά καταθέσει τὴν αἴτηση ἀσφαλιστικῶν μέτρων, μέ τὴν ἐπικουρία τοῦ γνωστοῦ καί μὴ ἐξαιρετέου ρασοφόρου Ἰάκωβου Γιοσάκη καί κάποιων δικηγόρων, πού τὴ στιγμή αὕτὴ ἐγκαλοῦνται γιὰ τίς ὑποπτες διαπλοκές τους μέ τοὺς ἐπὶ τοὺς δικαστές καί μέ τὰ ἐκπεσμένα στοιχεῖα τοῦ ἱερατικοῦ σώματος.

Δέ νομίζετε, πῶς τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριο εἶχε ὑποχρέωση νά μελετήσει ἐξονυχιστικά τὸν ὄγκο τῶν δημοσιευμάτων, πού κατάφεραν νά ἐξωπετάξουν τὸν Κουμαριανὸ ἀπὸ τὸ Βόλο καί νά προβληματιστεῖ σοβαρὰ ἀπὸ τὸ σύνδρομο τῆς ἀπροθυμίας του νά ὑπερασπιστεῖ τὴν τιμὴ του καί τὴν ὑπόληψή του; Γιατί, ἔραγε, δέ λειτούργησαν οἱ δώδεκα Συνοδικοί Δικαστές μέ

εύσυνειδησία καί μέ διορατικότητα; Γιατί δέν τούς άπασχόλησε τό γεγονός, ότι κανένας άπό τούς έπικριτές δημοσιογράφους δέν άντιμετώπισε τήν είσαγγελική έγκληση καί δέν τιμωρήθηκε γιά δυσφήμιση του προσώπου του άλλοτε πρωτοσυγκέλλου καί ούδέποτε κυρίαρχου Μητροπολίτη τής Δημητριάδος; "Αν οί δικαστές έσκαβαν αυτό τό κενό, θά έβγαζαν άλλα συμπεράσματα. Καί δέ θά ήταν πρόθυμοι, νά άμνηστεύσουν, πανηγυρικά καί όμόφωνα, τόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη καί νά θάψουν τόν άνακριτικό φάκελλο στόν «κεκονιαμένο τάφο» του Συνοδικού άρχείου.

β) Μιά, επί μέρους, παράγραφος του άνακριτικού πορίσματος, πού συνέταξε ό Μητροπολίτης Ξάνθης Παντελεήμων, προδίδει τή δυσχέρειά του καί τήν άγωνία του νά ξεπεράσει τίς δημοσιογραφικές καταγγελίες, πού καταστιγμάτισαν τόν Θεόκλητο Κουμαριανό, ύποβαθμίζοντάς τις σέ άνυπόστατες καί άναπόδεικτες φήμες. Στήν παράγραφο αυτή ό άνακριτής προσπαθεί νά στριμώξει ένα Βολιώτη Δημοσιογράφο. Νά τόν άναγκάσει νά καταθέσει, ότι όσα έγραψε στήν έφημερίδα «Πρώτη», δέν άποτελούν άμεση, δική του, γνώση, αλλά πληροφορίες άπό δεύτερο χέρι. Καί ότι, γιά τό λόγο αυτό, δέν έχουν καθοριστική άποδεικτική άξία. Είσπράττει, όμως, άπό τόν μάρτυρα κατηγορίας μία άπάντηση, πού τόν άφήνει άναυδο. Ό μάρτυρας δηλώνει ότι, γιά όσα λέει, στηρίζεται σέ άύθεντική πληροφόρηση. Σέ μαρτυρία άνθρώπου, πού έχει άμεση καί προσωπική γνώση των άδυναμιών καί των μηχανορραφιών του Κουμαρια-

νοϋ. Δεσμευμένος, όμως, άπό τήν άρχή του δημοσιογραφικού άπόρρητου, δέν έπιτρέπει στόν έαυτό του νά άποκαλύψει τό όνομα καί τήν ιδιότητα του προσώπου, πού του έμπιστεύτηκε τά θλιβερά περιστατικά.

Μεταφέρω τό διάλογο, όπως είναι άποτυπωμένος στό άνακριτικό πόρισμα:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Γιά όσα διαδίδονται δέν ύπάρχει κάποιος πού νά γνωρίζει;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Είμαι ένα ζευγάρι μάτια. Είμαι ένα πρόσωπο μόνο πού τό καταγγέλλει.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Έφ' όσον γνωρίζετε ένα συγκεκριμένο πρόσωπον πού καταγγέλλει καί θέλομεν κάθαρση στήν Έκκλησία, νά μās πείτε ποιο είναι αυτό τό συγκεκριμένο πρόσωπον.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ός δημοσιογράφος κρατώ τίς πηγές μου καί δέν έχω τό δικαίωμα νά όνομάσω τόν καταγγέλλοντα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: κ. Καρεκλίδη, είπατε ότι δέν μπορείτε νά άποκαλύψετε τίς πηγές σας. "Αν αυτό ό Άνακριτής ή ή Έερά Σύνοδος τό θεωρήσει ύπέρ του Σεβασμιωτάτου Θεοκλήτου, δέν πρέπει δημοσιογραφικά νά θεωρηθώ ως συγκάλυψις κάποιου περιστατικού; Έχετε κάτι άλλο νά προσθέσετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Όχι. Θα ήμουν εύτυχής αν ό Σεβασμιωτάτος άπαντοϋσε στά έρωτήματά μου τής «ΠΡΩΤΗΣ» 8.2.2005».

Η τελευταία άπάντηση του δημοσιογράφου Καρεκλίδη, έκδότη τής έφημερίδας του Βόλου «Πρώτη», αντί νά κλείνει τήν άνάκριση καί νά δίνει τό δικαίωμα στό Δικαστήριο νά προσπεράσει τά δημοσιεύματα, άναπαράγει καί, ούσιαστικά, ξαναθέτει, μία σειρά

έρωτημάτων, πού είχε υποβάλει στον Μητροπολίτη Κουμαριανό στις 8 Φεβρουαρίου 2005. Καί προκαλεί τους υπεύθυνους δικαστές νά μελετήσουν προσεκτικά τίς αίχμές τους καί τήν προβληματική τους, νά έπεκτείνουν τήν άνακριτική διερεύνηση πρός δι-αλεύκανσή τους καί νά άποφανθοῦν, μετά άπό όλη αύτή τή διαδικασία, μέ άρχιερατική έντιμότητα.

Τό έρωτηματολόγιο Καρεκλίδη τό μνημονεύει στήν κατάθεση του καί ο Μητροπολίτης Κωνσταντίνος. Τό φέρνουμε στήν κρίση τών άναγνωστών μας.

«16 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟ

Μιά έπιστολή πού δημοσιεύθηκε στήν «ΠΡΩΤΗ» καί δέν άπαντήθηκε άλλά καί πληθώρα έρωτημάτων τά όποια άναδείχθηκαν τίς τελευταίες ήμέρες, θά πρέπει νά άπαντηθοῦν άπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος κ. Θεόκλητο, στή σημερινή έγγραφη άπολογία του στή Διαρκή Ίερά Σύνοδο.

1. Ποιές είναι οί σχέσεις του μέ τόν πρωτοσύγκελλό του σήμερα στή Μητρόπολη, άρχιμανδρίτη πατέρα Άχίλλειο, διότι Βόλος καί Καρδίτσα βουίζουν άπό ύπονοούμενα.

2. Γνωρίζει γιατί έφυγε άπό τό στράτευμα ο πατέρας Άχίλλειος;

3. Ποιά ήταν ή σχέση του μέ τούς δύο έμπόρους ναρκωτικών, τόν Άπ. Βαβύλη καί τόν νεαρό Βορειοηπειρώτη Πέτρο καί πόσο επέμενε στόν κ. Χριστόδουλο γιά νά ύπογραφοῦν οί δύο έπιστολές τοῦ τελευταίου;

4. Σέ μία άνυπόγραφη έπιστολή ή όποια κυκλοφόρησε καί στό Βόλο, καταγγέλλεται ότι έχει γεμίσει τήν Μητρόπολή του, μέ συνεργάτες ή έμπι-

στους νεαρής ηλικίας. Λένε γιά κάποιον Άλέξανδρο, τόν Νορβηγό κ. Ά.

5. Ποιά είναι ή άκίνητη καί κινητή περιουσία του σήμερα καί ποιά ήταν όταν έφυγε άπό τή Μητρόπολη Δημητριάδος;

6. Είναι άνυπόστατα ψεύδη γιά περιουσία ή όποια γράφτηκε στό όνομά του άπό δύο πιστούς στήν Τσαγκαράδα;

7. Είναι άνυπόστατα ψεύδη τά όσα άναφέρονται στήν Ίδια άνυπόγραφη έπιστολή ότι έχει συγκεντρώσει στό σπίτι του στό Βόλο πολλές εικόνες καί καντήλια, πού κάλλιστα μπορούσαν νά χαρακτηρισθοῦν ως προϊόν άρχαιοκαπηλίας;

8. Ποιά είναι ή σχέση του μέ τόν Ίάκωβο Γιοσάκη; Πότε γνωρίστηκε μαζί του καί πότε τόν γνώρισε στόν Άρχιεπίσκοπο;

9. Γιατί άνοιξε τήν "άγκαλιά" του στίς άλλοδαπές μοναχές οί όποίες εκδιώχτηκαν άπό τό Πατριαρχείο Ίεροσολύμων; Γιά ποιο λόγο εκδιώχτηκαν καί γιατί έγινε τό Ίδιο καί άπό τήν Μητρόπολη Θηβών;

10. Ποιές οί σχέσεις του μέ τόν Άρχιμανδρίτη Σεραφείμ Κολοσούσα; Είναι άλήθεια ότι έγινε άπόπειρα αύτοκτονίας στή Μητρόπολη Καρδίτσας; Ποιός τόν προώθησε δίπλα στόν Άρχιεπίσκοπο; Ποῦ βρίσκεται σήμερα καί ποιοί ήταν οί λόγοι πού άφησε τή θέση του καί έξαφανίστηκε;

11. Μπορεῖ νά άποδείξει ότι δέν ήταν τό επίμαχο βράδυ στά Τρίκαλα διασκεδάζοντας καί ότι δέν συνελήφθη άπό τήν Άστυνομία;

12. Μπορεῖ νά άπαντήσει γιατί ο Σεβασμιώτατος Καλλίνικος Πειραιώς δέν τόν ήθελε Δεσπότη καί είχε στηλώσει

τά πόδια του; Τί είχε συμβεί, είχε ακούσει κάτι;

13. Γιά πόσο χρονικό διάστημα ήταν μοναχός πρίν γίνει Ἀρχιμανδρίτης καί σέ ποιο μοναστήρι;

14. Ἄν ὅσα λέγονται καί γράφονται εἶναι ψεύδη γιατί δέν ἀκούγονται τά ἴδια καί χειρότερα γιά ἄλλους ἱερεῖς καί Δεσποτάδες; Γιατί ὡς τώρα δέν ἔχει δώσει δικαίωμα ὁ Σεβασμιώτατος Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἀλλά οὔτε γιά τό περιβάλλον του;

15. Γιατί ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀνακουφίσθηκε ὅταν ἡ αὐλή τοῦ κ. Χριστόδουλου μετακόμισε στήν Ἀθήνα;

16. Ἄν ὑπάρξουν ἐνυπόγραφες ἔγγραφες καταγγελίες γιά διάφορα περιστατικά πού εἶδαν συμπολίτες μέ τά μάτια τους θά τά παραδεχθεῖ καί θά ζητήσει συγχώρεση ἢ θά τοὺς μηνύσει γιά συκοφαντία ὡς ἀναπόδεικτα;

Γ. ΚΑΡΕΚΛΙΔΗΣ»

Τό ἐρωτηματολόγιο αὐτό, σαφές καί ἐνυπόγραφο, καθώς δημοσιοποιεῖται τό Φεβρουάριο τοῦ 2005, ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια μετά τόν ἀρχικό σάλο, πού ἐκτόπισε τόν Θεόκλητο Κουμαριανό μακριά ἀπό τά ὄρια τῆς Μητροπολὸς Δημητριάδος, ἐπαναφέρει στήν ἐπικαιρότητα ὁλόκληρη τῇ γκάμα τῶν καταγγελιῶν, πού εἶχαν διατυπωθεῖ σέ βάρος του. Ἀναγκάζει τόν ἴδιο νά ἀπολογηθεῖ δημόσια ἢ νά προσφύγει, ἔστω ἀργά, στή Δικαιοσύνη, ζητώντας τήν παραδειγματική τιμωρία τῶν κατηγορῶν του. Ὑποχρεώνει δέ καί τό κεντρικό Συνοδικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά διατάξει ἐντιμες καί ἐξονυχιστικές ἀνακρίσεις, γιά νά ἐπιβληθοῦν κυρώσεις στοὺς ὑπαίτιους τῆς ἀναταραχῆς καί νά ἀνακοπεῖ ὁ σκανδαλισμός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Τά μόνα ἐνδεχόμενα, πού θά μποροῦσαν νά προκύψουν, μετά τίς ἀδιάβλητες ἐκκλησιαστικές ἀνακρίσεις, εἶναι τρία.

1. Τό Συνοδικό Δικαστήριο νά βρεῖ, ὅτι ὅλες οἱ κατηγορίες, πού ἐκτοξεύθηκαν ἀπό ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί ἀπό παράγοντες τῶν Μέσων Ἐνημέρωσης, ἦταν συκοφαντικές ἐπινοήσεις, βέλη ἄσφαιρα, πού στόχευαν στή μείωση του κύρους ἐνός ἐντιμοῦ ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας. Στήν περίπτωση αὐτή θά ἀπάλλασσε ἀπό κάθε κατηγορία τόν Θεόκλητο Κουμαριανό. Ἀλλά, παράπλευρα, θά ἔστελνε τό φάκελλο στόν Εἰσαγγελέα. Γιά νά ἀντιμετωπίσει ἐκεῖνος τήν ἀδικοπραγία τῆς συκοφαντικῆς δυσφήμισης καί νά παραπέμψει στό ἀκροατήριο τοὺς ἐνόχους.

2. Τό Συνοδικό Δικαστήριο νά διαπιστώσει ἐνοχή τοῦ κατηγορούμενου Κουμαριανοῦ. Καί νά τοῦ ἐπιβάλλει τήν ποινή, πού ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Τῇ μακροχρόνια ἀργία ἢ τήν ὀριστική καθαίρεση. Καί, μέ τήν ἀπόφασή του αὐτή νά πραγματοποιήσει ἓνα μέρος τῆς ἐπαγγελίας γιά κάθαρση καί νά δικαιώσει τίς προσδοκίες τοῦ λαοῦ.

3. Ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἐτυμηγορία καί τίς κινήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐφόσον ἀντέχουν τά κότσια του, νά προσφύγει, μέ προσωπική ἀναφορά, στόν Εἰσαγγελέα καί νά ζητήσει τή δικαστική προστασία τοῦ προσώπου του καί τοῦ ἀξιώματός του.

Ἀπό αὐτά τά τρία ἐνδεχόμενα δέ λειτούργησε κανένα. Τέθηκε σέ ἐφαρμογή ἓνα τέταρτο, πέρα γιά πέρα μεμπτό καί ἐνδεικτικό τῆς εὐρύτατης δι-

ασποράς των καρκινωμάτων της διαφθοράς στο επισκοπικό σώμα. Ἐπιδιώχθηκε τό νερόπλυμα των σπύλων. Ἡ ἀρχιεπιθέτηση των καταγγελιών καί τῆς πολυχρόνιας κατακραυγῆς. Ἡ ἐπιμελέστατη ἀποφυγή ἀκόμα καί τῆς ἐλάχιστης δικαστικῆς ἐνόχλησης των κατηγορῶν. Καί ἡ παροχή ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος στόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη, μέ τή βούλα τοῦ Ἀνώτατου διοικητικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μέ τίς ὑπογραφές των δώδεκα Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν.

Ἡ διεργασία αὐτή, αὐτοπροδίδεται «κατευθυνόμενη». «Σκοτεινή». «Ὑποπτη». Καταλυτική τῆς Συνοδικῆς «ἀξιοπρέπειας» καί πρόξενη κυμάτων ἀγανάκτησης καί ἀμφισβήτησης ἀπό τή λαοθάλασσα των ἀπατημένων μελῶν τῆς ἐλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

γ) Στό μπερδεμένο κουβάρι τῆς βιογραφίας Κουμαριανοῦ, ὑπάρχει καί ἄλλος ἀδιευκρίνιστος καί ἄλυτος κόμπος. Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀναίρεσε τόν ἑαυτό του καί ἀκύρωσε τήν ὑπόσχεσή του νά ἀναδείξει σέ Μητροπολίτη Δημητριάδος τόν Θεόκλητο;

Ἀπό τή στιγμή, πού ἄπλωσε τό ἀρχιεπισκοπικό του χέρι καί ἔδειξε τόν πρῶν πρωτοσύγκελλό του, ὡς διάδοχο, δέσμευε τόν ἑαυτό του καί-κατά προέκταση-καί τή Σύνοδο καί ἡ ἐκλογή ἦταν ἐξασφαλισμένη. Μιά ἀπαίτηση, πού διατυπώνεται ἀπό τόν καινούργιο Ἀρχιεπίσκοπο, δέ νοεῖται νά συναντήσῃ τεῖχος ἀντίδρασης καί νά ματαιωθεῖ. Γιατί, λοιπόν, συνέβηκε τό ἀπροσδόκητο;

Στό μεσοδιάστημα, ἀπό τήν ὑπόδει-

ξη ἴσαμε τήν ἐκλογή, τί μεσολάβησε καί ἡ ἀρχιεπισκοπική εὐνοια ἀποσύρθηκε; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δημόσιος ἄνδρας καί δημόσιος λειτουργός, χρωστοῦσε ἀπάντηση. Καί στούς κατοίκους τῆς περιοχῆς τῆς Δημητριάδος, πού εἶχαν δεῖ τή χειρονομία, εἶχαν ἀκούσει τήν τιμητική πρόκριση καί, προτοῦ ἐνεργοποιηθεῖ τό ὄνειρο, διαπίστωσαν ὅτι στοιχειοθετεῖται ἡ ἀκύρωση. Ἀλλά καί στό πανελλήνιο, πού, διαβάζοντας ἐφημερίδες καί βλέποντας τηλεόραση, εἶχε διερωτηθεῖ, ποιά ἦταν τά «σύν» ἢ τά «μεῖον» τοῦ νέου ρασοφόρου, πού, ἀρχικά, μαγνήτισαν τήν ἀρχιεπισκοπική προσοχή καί δρομολόγησαν τήν προνομιακή ἀναβάθμισή του καί, σέ δεύτερη φάση, ὁδήγησαν στήν ἀπόρριψη καί στή βίαιη πτώση του.

Ἀπάντηση στά πιεστικά ἐρωτηματικά δέ δόθηκε τότε καμμία. Ἀλλά ἡ ἀλλαγὴ ὑποψηφίου πραγματοποιήθηκε. Καί ὁ σχολιασμός ἀναρριπίστηκε. Ἕνας καλός ἱερωμένος δέν ἀποβάλλεται βίαια. Ἡ, ἕνας κακός, δέν προβάλλεται ἐκθυμα, γιά τήν προαγωγή σέ ἰδιαίτερα εὐαίσθητη ἡγετική ὑπευθυνότητα.

Βέβαια καί τά μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης δέν ἄφησαν τό θέμα στή σκιά καί στή λησμοσύνη. Ἐψαξαν. Ἐμαθαν. Ἐγραψαν. Ἐκαναν ἀποκαλύψεις ἀπό τά ἀνοιχτά παράθυρα τῆς τηλεόρασης. Ἐνημέρωσαν τό θεσσαλικό λαό καί ὁλόκληρο τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα, ὅτι ἀπό τήν ἐπίσημη προβολή τῆς ὑποψηφιότητας Κουμαριανοῦ, ἴσαμε τήν ἀναίρεση καί τήν ἐκλογή ἄλλου, μεσολάβησαν συνταρακτικές ζυμώσεις. Παράγοντες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παρασκηνίου, μέ προεξάρχοντες τούς

«άδελφούς της Χρυσοπηγής», στήλωσαν τὰ πόδια. Ἀπαίτησαν ἀπὸ τὸ Χριστόδουλο, νὰ σβήσει, ἀπὸ τὴ λίστα τῶν ὑποψηφιοτήτων γιὰ τὴ Μητρόπολη Δημητριάδος, τὸ ὄνομα τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ. Καί, σέ μιά δραματική συνεδρίαση, πού πραγματοποιήθηκε στὶς Νηές τοῦ Βόλου, ἀναγκάστηκε ὁ Χριστόδουλος, μέ βαρειά καρδιά, νὰ ἐξωπετάξει τὸν «ἀγαπημένο» του.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἱστορία. Τσεκαρισμένη μέ πολλὰ ντοκουμέντα. Καί σφραγισμένη μέ τὴν ἀκύρωση τῆς ἀρχικῆς, εὐνοϊκῆς, ἀπόφασης τοῦ Χριστόδουλου. Ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔτρεξε στὴν Καρδίτσα, πρὶν ὁ Κουμαριανὸς παρελάσει στοὺς δρόμους τῆς, μέ τὰ ἄξεσουάρ τοῦ Μητροπολίτη καί μέ τὴ συμπαράσταση τοῦ ταπεινωμένου προστάτη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού τὸν πρόδωσε ἄσπλαγχνα. Ἰχνογράφησαν-ὄχι στὶς φωτογραφίες τῆς αὐταρέσκειας, ἀλλὰ στὴν ἀνήσυχη λαϊκὴ ψυχὴ-τό προφίλ του. Τὸν σταμπάρησαν, ὡς «διαβεβλημένο» καί «στιγματισμένο». Ὡς τὸ «ἀπόρριμμα» τοῦ Βόλου. Καί ὡς τὸ πρόσωπο, πού μπορεῖ νὰ σπείρει καί νὰ καλλιεργήσει στὴν περιοχὴ τοὺς τὴ διαφθορά.

Τὰ γεγονότα, πού ἀκολούθησαν καί πού σκοτείνιασαν ἀκόμα περισσότερο τὸν ὀρίζοντα, δὲν ἦταν αἰφνιδιαστικὴ ἐπέλαση τοῦ νοσήματος. Ἦταν πρόσθετα συμπτώματα, πού ἐπιβεβαίωναν τὸ πάθος. Ἐκδηλώσεις, πού ἐπικύρωναν τὴ δραματικὴ πληροφόρηση τῶν Βολιωτῶν καί ἄπλωναν καταθλιπτικὸ τὸ κλίμα τῆς ἀπογοήτευσης.

Μετά παρέλευση πενταετίας, ὅταν πιά τὸ «σοῦσουρο» ἔδειχνε νὰ δυναμιτίζει ἀκόμα καί τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο, ὁ Χριστόδουλος ἐπιχείρησε-ἀδέξια-νὰ σβήσει τὴ φωτιά. Στὶς 26 Φεβρουαρίου τοῦ 2003, τὴ μέρα πού ὁ Θεόκλητος πανηγύριζε τὴν ὀνομαστικὴ του γιορτὴ, ἐμφανίστηκε στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καρδίτσας καί, μέ κολοκυθολούλουδα κολακείας, προσπάθησε νὰ ἀποσβέσει τὴν παγιωμένη πιά λαϊκὴ ἀντιπάθεια.

Μεταφέρω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν πλασματικὸ ἔπαινό του:

«...Στὴν πατρίδα μας, ἴσως καί ἄλλοῦ, εὐδοκιμεῖ ἡ συκοφαντία, ἡ διαβολὴ, ὁ κακὸς καί πικρὸς λόγος, ὁ ὁποῖος ἐκπορεύεται ἀπὸ βρωμερές καρδιές, οἱ ὁποῖες δὲν θέλουν νὰ ἀναγνωρίσουν τίποτε τὸ καλὸ, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει γύρω τους. Βεβαίως, αὐτῆς τῆς τύχης ἔχω τύχει κι ἐγώ, ἀλλὰ καί ὁ ἐορτάζων σήμερα Ἱεράρχης σας, ὁ ὁποῖος τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχει τύχει στὸ ἐπίκεντρο μιᾶς συστηματικῆς καί μεθοδευμένης ἐναντίον του καταφορᾶς, πράγματα τὰ ὁποῖα ἐμεῖς πού τὸν γνωρίζουμε ὄχι μόνο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ δεχθοῦμε, γιατί εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ψευδῆ, ἀλλὰ καί ἀντιθέτως ἐπιθυμοῦμε καί ἐπιδιώκουμε μέ κάθε εὐκαιρία νὰ τονίσουμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἓναν Ἱεράρχη ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ στὸ ἀκέραιο τὸ χρέος του καί δίνει καθημερινὴ μαρτυρία τῆς ποιότητος τῆς ἱεραποστολικῆς του ἐργασίας στὸν τόπον, ὅπου τὸν ἔπεμψε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τὸν ἀπεδέχθη ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου...».

Φυσικά, δὲν ἐξήγησε ὁ Χριστόδουλος, γιατί αὐτὸ τὸν τόσο καλὸ Ἱεράρχη δὲν τὸν ἀποδέχτηκε ὁ Βόλος. Οὔτε ἐνη-

Χάσαμε τό δρόμο

Τιά τούς Ὁρθοδόξους ἡ Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ μεγαλύτερη γιορτή. Γι' αὐτό καί εἶναι ἀφιερωμένες σ' αὐτήν ὄχι μόνο οἱ σαράντα ἡμέρες μετά τό Πάσχα, ἀλλά καί ὅλες σχεδόν οἱ Κυριακές τοῦ χρόνου. Παράλληλα, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δέν παύει, νά μᾶς προβάλλει καί νά μᾶς θυμίζει συνεχῶς τό Σταυρό τοῦ Κυρίου. Δέν εἶναι μόνο ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα, πού ἔχει σάν κεντρικό γεγονός τή Σταυρική Θυσία τοῦ Θεανθρώπου, οὔτε μόνο ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πού διέπεται ἀπό ἀτμόσφαιρα μετάνοιας καί μᾶς προετοιμάζει γιά τή Μεγάλη Ἑβδομάδα. Εἶναι καί οἱ εἰδικές γιορτές τοῦ Σταυροῦ (ἡ Σταυροπροσκύνηση καί ἡ Ὑψωση), καθώς καί ὅλες σχεδόν οἱ Τετάρτες καί Παρασκευές τοῦ χρόνου, πού ἔχουν σταυ-

ρώσιμο χαρακτήρα. Μ' αὐτή τήν ἔντονη καί συνεχῆ προβολή τοῦ Σταυροῦ στήν Ἐκκλησία διδασκόμαστε ὅτι ἡ γνήσια πορεία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σταυρική, ἀλλά καί ὅτι ἡ προσωπική πορεία τῆς ζωῆς μας πρέπει νά εἶναι σταυρική.

Μέσα στήν ἱστορία τῶν εἴκοσι αἰώνων ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξαν μεγάλες περίοδοι, κατὰ τίς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία πορευόταν μέσα στόν κόσμο σηκώνοντας τό Σταυρό Της.

Στήν ἐποχή τῶν διωγμῶν, πού ἐξαπέλυσε ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία (ἡ ὑπερδύναμη τότε) κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρους αἰῶνες χύνονταν ποτάμια ἀπό αἵματα μαρτύρων κάτω ἀπό τήν ὠμή βία τῶν διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν ἐποχή τῶν αἱρέσεων, ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, εἴχαμε νέο πλῆθος μαρτύρων καί ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καί πολλές ταλαιπωρίες τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν αἱρετικῶν.

Στήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ἐπὶ τέσσερις αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία στέναζε κάτω ἀπό τήν τυραννία τῶν Ὀθωμανῶν κατακτητῶν καί ἀναδείκνυε τότε στρα-

μέρωσε τούς ταλαιπωρημένους Καρδισιῶτες, ἂν ὅλοι ἐκεῖνοι, πού τόν στρίμωξαν κατὰ τό 1998 καί τόν ἀνάγκασαν νά ἀποσύρει τήν πρότασή του, γιά ἀνάδειξη τοῦ Κουμαριανοῦ σέ Μητροπολίτη Δημητριάδος, ἦταν «*βρωμερές καρδιές, οἱ ὁποῖες δέν θέλουν νά ἀναγνωρίσουν τίποτε τό καλό, τό ὁποῖο ὑπάρχει γύρω τους*».

Τό συμπέρασμα, πού βγαίνει ἀπό τή μελέτη τῶν περιστατικῶν καί τῶν γραπτῶν ντοκουμέντων, εἶναι, ὅτι ὁ λερωμένος φάκελλος, πού ἐπιγράφε-

ται «Θεόκλητος Κουμαριανός», δέν ἀποστειρώθηκε καί δέν ἔκλεισε μέ τήν τιμητική ἀρχιεπισκοπική παρουσία καί μέ τήν πλησμονή τοῦ κολακευτικοῦ του λόγου. Ἐμεινε τότε ἀνοιχτός. Καί ἐκπέμπει τή δυσωδία του «ἄχρι τῆς σήμερον».

Ἀδήριτη ἀνάγκη, νά ἐπανέλθουμε. Νά συνεχίσουμε τό φυλλομέτρημα τοῦ φακέλλου. Καί νά συμπληρώσουμε τόν κατάλογο τῶν συμπερασμάτων μας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

τιά από νεομάρτυρες.

Στήν εποχή του νεώτερου αθεϊσμοῦ, κατά τόν περασμένο αἰώνα, σέ πολλές Ὀρθόδοξες χώρες, ἡ Ἐκκλησία καί πάλι σήκωσε βαρὺ σταυρό. Οἱ Ναοὶ σφραγίζονταν ἢ κατεδαφίζονταν, οἱ κληρικοὶ καί οἱ λαϊκοὶ Χριστιανοὶ ἐκτοπίζονταν ἢ ἐξορίζονταν καί ἀναδείχθηκαν νέοι μάρτυρες.

Ἡ Ἐκκλησία, σ' ὅλες αὐτές τίς μακρές περιόδους πορευόταν σηκώνοντας τὸ σταυρὸ Της. Δέν ἀποδυναμώθηκε, ὁμως. Ἀντίθετα, ἰσχυροποιήθηκε καί ἔλαμψε. Μετά τὴ σταύρωσή Της ἦρθε ἡ Ἀνάσταση. Μετά τοὺς διωγμούς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, γέμισε ὁ κόσμος Χριστιανικοὺς Ναοὺς καί ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἔγινε τὸ σύμβολο πού συναντᾶμε παντοῦ. Μετά τίς αἱρέσεις καί τὴ φοβέρα τους, ἡ Ὀρθοδοξία θριάμβευσε, μέ τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καί μέ τὴν ἐπικράτησή Της. Μετά τὴν Τουρκοκρατία, ἡ μάνα τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνος, ἡ Ἐκκλησία, γνώρισε μιά νέα λάμψη. Μετά τοὺς διωγμούς ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἀθεϊστικά καθεστῶτα, ἡ Ἐκκλησία, στίς μαρτυρικές χώρες, γνώρισε τὴν Ἀνάσταση.

Ἐντονο προβληματισμό μᾶς προκαλοῦν οἱ παραπάνω διαπιστώσεις, καθὼς παρατηροῦμε τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας στίς μέρες μας. Σήμερα, στήν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καί ἄλλου, ἡ Ἐκκλησία φαίνεται νά ἔχει λησμονήσει, ὅτι ἡ γνήσια πορεία Της πρέπει νά εἶναι σταυρική. Κληρικοὶ καί λαϊκοὶ, ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὴν εὐμάρεια καί παγιδευμένοι ἀπὸ τὸν πειρασμό τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, ὄχι μόνο δέν σηκώνουμε σταυρό, ἀλλὰ οὔτε νά ἀκούσουμε δέν θέλουμε γιὰ σταυρὸ καί κακοπάθεια.

Οἱ κληρικοὶ καί δὴ οἱ μεγαλόσχημοι, δέν βλέπουμε τὴν ἱερωσύνη μας

σάν διακονία μόχθου καί προσφορά, ἀλλὰ σάν ἀξίωμα καί θέση πλεονεκτική, πού προσπορίζει ὠφέλη. Ἀρεσκόμεστε στὰ χειροφιλήματα, στὰ προσκυνήματα καί στίς ἐμετικές κολακεῖες. Ἀπὸ διάκονοι γίναμε προϊστάμενοι, συχνὰ ἀπρόσιτοι καί ἀκριβοθώρητοι. Ἀπὸ τὴν κατάνυξη καί ταπείνωση προτιμᾶμε τίς λαμπρές τελετές, τὰ πολυτελῆ ἄμφια, τὰ παχειὰ καί συνάμα κούφια λόγια, τὸ στόμφο, τίς βυζαντινές μεγαλοπρέπειες. Ἀκοῦμε γιὰ μυθῶδεις βίλλες δισεκατομμυρίων καί περιουσίες ἀτράνταχτες, γιὰ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους, γιὰ κατάλυση σέ ξενοδοχεῖα πολυτελείας, γιὰ δημοτικότητες δίκην κομματαρχῶν, γιὰ προσωπικές προβολές στὰ Μ.Μ.Ε.

Ἀλλὰ καί οἱ λαϊκοὶ Χριστιανοὶ τὴν ἴδια γραμμὴ πλεύσεως ἔχουν. Βαριοῦνται οἱ περισσότεροι νά ὑποβληθοῦν στὸν παραμικρὸ κόπο χάριν τῆς χριστιανικῆς τους ιδιότητος. Τοὺς κάνει πολὺ κόπο νά πᾶνε στήν Ἐκκλησία τὴν Κυριακή, νά νηστεύουν, νά κάνουν λίγη προσευχή. Ἀλλὰ καί ἀπ' ὅσους τὰ κάνουν αὐτά, μεγάλο ποσοστὸ προσπαθεῖ νά τὰ συνδυάσει μέ τὴν κοσμικὴ ζωή. Μέσα στό Ναὸ Χριστιανοὶ κι' ἀπ' ἔξω κοσμικοὶ, μέ τὴν προκλητικότητά τους, τὴν ἀθυροστομία τους, τίς σκοτεινές μπίζνες τους. Μὴν ἀκούσουν γιὰ θυσίες καί κακοπάθεια. Δέν θέλουν τὴν παιδοποιΐα, δέν θέλουν σαρακοστές, δέν θέλουν ἐξομολόγηση.

Υπάρχουν, βέβαια, καί οἱ ὀλίγοι, πού βιώνουν τὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ τους, «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως Ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν». Ἀλλ' αὐτοὶ ἀποτελοῦν τίς ἐξαίρέσεις. Ἡ πορεία τῶν περισσοτέρων μόνο σταυρική δέν εἶναι. Ἐχουμε ξεστρατίσει. Αὐτὸ πρέπει νά μᾶς προβληματίσει. Νά μᾶς

Οί γλάστρες τῶν κηδειάδων

Σχώρα με Θεέ μου, τί λογισμοί περνοῦν ὅλη μέρα ἀπό τό δόλιο μου τό μυαλό! Γυροφέρνω, ὀλομόναχος, ὥρες ἀτέλειωτες, μέσα στήν ἄδεια τήν Ἐκκλησία. Σκουπίζω, ξεσκονίζω, βάζω στή σειρά τίς καρέκλες, προσπαθῶ νά τά ἔχω ὅλα πεντακάθαρα καί τακτοποιημένα. Νά μή μοῦ πεῖ καμμία παραπανήσια κουβέντα ὁ πάτερ Γεώργιος, πού εἶναι ὁ προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ. Ἀλλά καθώς μπαίνω, βγαίνω καί κάνω, μέ ὄση φροντίδα μπορῶ, τίς δουλειές μου, ὁ λογισμός μου, ἀτίθασος, κάνει τή δική του γυροβολιά καί ἀνακατεῦει ὅλες τίς εἰκόνες καί ὅλες τίς ἐντυπώσεις, πού ἔχω καταχω- νιάσει, ἴσαμε σήμερα, στή μνήμη μου. Τά ξαναζωντανεύω, ὅλα, μπροστά μου. Τά μετράω καί τά ξαναμετράω. Καί τά περνάω ἀπό τό μονομελές δικαστήριο, πού τό στή- νει καί τό λειτουργεῖ ἡ δική μου κρίση.

Νά, τώρα τελευταία, μέ ἀναστάτωσε καί μέ σκανδάλισε μιά στίβα περιοδικά, πού τά βρῆκα στό γραφεῖο τῶν ἱερέων. Κάθησα καί τά ξεφύλλισα. Ὅχι γιά νά τά διαβάσω μέ προσοχή. Ἀλλωστε, ὅπως εἶδα, τό πε- ριεχόμενό τους εἶναι σκέτη φιγούρα. Φω- τογραφίες δεσποτάδων καί τεμενάδες

βάλει σέ σκέψεις. Νά μᾶς ὀδηγήσει σέ σωστές ἐκτιμήσεις. Νά ἀγαπήσουμε τό μεῖζον, πού εἶναι ὁ ἄπειρος, πάνσοφος καί πανάγαθος Θεός. Καί νά ὀριοθετή- σουμε τό σχετικό, τό πρόσκαιρο, τό ἀ- νίκανο νά γεμίσει τήν ψυχή καί νά καταξιώσει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

Ἐφημέριος

κολάκων. Εἶναι περιοδικά, πού τά βγάζουν οἱ δεσποτάδες, στίς ἐπαρχίες τους καί πού τά κυκλοφοροῦν, γιά νά δείξουν, στό ποί- μνιό τους καί στούς ἄλλους δεσποτάδες, τήν πλούσια γκαρνταρόμπα τους, τά λιβα- νίσματα, πού τούς κάνουν οἱ κόλακες τοῦ στενοῦ ἢ τοῦ εὐρύτερου περιβάλλοντός τους καί τά ἐντυπωσιακά κατορθώματά τους στό γήπεδο τῆς τηλεοπτικῆς προβο- λῆς καί τῶν δημόσιων σχέσεων.

Γύριζα γιά ὥρα τά φύλλα, ἔκανα ἀνα- γνώριση τῶν δεσποτικῶν προσώπων, πού ἔκαναν παρέλαση μπροστά μου, στραβο- μουτσούνιαζα καί μονολογοῦσα. Καί ποῦ καρφώθηκε, λέτε, ἡ ματιά μου καί ὁ λογι- σμός μου! Στά ἀρχιερατικά συλλεiturγα, πού τά φωτογραφίζουν οἱ Μητροπολίτες σέ πέντε-δέκα φάσεις καί τά περνοῦν στά περιοδικά τους, γιά νά δείξουν τήν ὁμορ- φιά τῶν ἀρχιερατικῶν τους ἀμφίων καί τή μεγαλοπρέπεια τῶν τοπικῶν, γιορταστι- κῶν τους ἐκδηλώσεων. Δέ μέ μάγεψε αὐτή ἡ μεγαλοπρέπεια. Τήν ἔχω μπουχτίσει, κα- θώς τήν παρακολουθῶ ζωντανή στό δικό μας Ναό καί στίς γειτονικές μας Ἐκκλησίες. Ἔτσι, δέν τήν ἀπόλαυσα, σάν κάτι τό ἀξιο- πρόσεκτο. Ἐκεῖνο, πού καθήλωσε τήν προ- σοχή μου, ἦταν μιά ἀνακάλυψη, πού, στήν ἀρχή, μέ ἔκανε νά γελάσω, ἀλλά, σάν δού- λεψε ὁ λογισμός μου τίς εἰκόνες καί τίς ἐκφράσεις τῶν συναγμένων δεσποτάδων, μέ γέμισε μέ αἰσθήματα ἀποστροφῆς.

Ξεφυλλίζοντας τά πολύχρωμα καί πλου- μιστά περιοδικά τῶν διαφόρων Μητροπό- λεων, ἔβλεπα τούς ἴδιους δεσποτάδες νά μετέχουν, ἐδῶ καί ἐκεῖ, πότε στή Μακε- δονία καί πότε στήν Πελοπόννησο, στά πο- λυδεσποτικά συλλεiturγα. Ἀφωνα ἀγάλ- ματα καί ἄπραγα συμπληρώματα. Μόνη τους συμβολή ἡ πόζα, μπροστά στήν κάμερα τῆς τηλεόρασης καί στό φακό τῆς φωτο- γραφικῆς μηχανῆς, μέ αὐτοκρατορική θωρία καί μέ ἐπαρση ἀπρόσιτου ἡγεμόνα.

Μή σᾶς κάνει ἐντύπωση καὶ μὴ βιάζεστε νὰ μέ κατηγορήσετε, ὅτι εἶμαι φαντασιό-πληκτος καὶ ὅτι, πλάθοντας μύθους, προσ-θέτω, ἀσταμάτητα, ἀλάτι καὶ πιπέρι. Ὅχι, δέν εἶμαι φαντασιόπληκτος. Φωτογραφίες βλέπω. Καὶ αὐτές μέ προκαλοῦν νὰ τίς σχο-λιάσω. Ὑπάρχει μιά μεγάλη ὁμάδα δε-σποτάδων, πού-λές καὶ δέν ἔχουν δουλειά νὰ κάνουν -μετακινοῦνται ἀδιάκοπα, ἀπό Μητρόπολη σέ Μητρόπολη, ἀπό πανηγύρι σέ πανηγύρι, ἀπό φαγοπότι σέ φαγοπότι, καὶ «λαμπρύνουν»(!!!) μέ τίς χρυσοποίκιλτες στολές τους καὶ μέ τίς μίτρες τους καὶ τίς πατερίτσες τους τό τοπικό γλέντι. Ἡ συμ-μετοχή τους, εἶναι, ἀπλῶς, διακοσμητική. Καθὼς εἶναι πολλοί (πολλές φορές ξεπερ-νοῦν τίς δύο δεκάδες), δέν τοὺς πέφτει λό-γος στή λατρεία καὶ στή διδασχὴ. Δέν ἀπαγ-γέλλουν οὔτε ἓνα λειτουργικό κείμενο. Δέν κάνουν καμμιὰ ἐκφώνηση. Στέκονται σάν στολισμένα μανεκέν. Καθελώνουν τό βλέμ-μα τους στό φακό. Καὶ ἀποχωροῦν, γιά νὰ ἐπισκεφτοῦν ἄλλο ἀδελφὸ Μητροπολίτη καὶ νὰ λάβουν μέρος στό δικό του πανηγύρι. Ἔτσι, μόλις κλείσεις τό ἓνα περιοδικό καὶ ἀνοίξεις τό ἄλλο, θά συναντήσεις τό θίασο νὰ ἐμφανίζεται καὶ νὰ φωτογραφίζεται, μέ ἐλαφρά διαφοροποιημένη σύνθεση καὶ νὰ ταυτοποιεῖ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς γειτο-νικῆς γιορταστικῆς ἀτμόσφαιρας.

Δέν βρίσκω τὴ δύναμη νὰ πνίξω τὸν πειρασμό μου. Θά σᾶς τὸν ἐξομολογηθῶ. Δέν ξέρω ἂν θά μέ δικαιώσετε ἢ θά μέ κα-τηγορήσετε, ὅτι πῆρα θάρρος καὶ τὰ ἱσοπε-δῶνῶ ὅλα. Ἐγὼ θά σᾶς πῶ αὐτό, πού σκέ-φτομαι καὶ σεῖς δικάστε με καὶ καταδικάστε με.

Ὅταν εἶδα αὐτές τίς φωτογραφίες καὶ διαπίστωσα, πὼς οἱ ἴδιοι δεσποτάδες πε-ριφέρονται ἀπὸ πανηγύρι σέ πανηγύρι, γιά νὰ τό διακοσμήσουν, μόνο μέ τὴν παρουσία τοῦ ὄγκου τους καὶ μέ τὴν ἀρχιερατικὴ τους στολή, τό μυαλό μου πῆγε στοὺς κηδεῖαδες.

Ναί, στοὺς κηδεῖαδες. Αὐτοὶ ἔρχονται στό Ναό μας, φέρνουν καμμιὰ δεκαριά ἢ καμμιὰ εἰκοσαριά μεγάλες, ἐντυπωσιακές γλά-στρες, τίς ἀπλώνουν γιά νὰ διακοσμήσουν τό χῶρο, γύρω ἀπὸ τό φέρετρο καὶ, μόλις τελειώσει ἡ νεκρώσιμη Ἀκολουθία, τίς μα-ζεύουν καὶ τίς μεταφέρουν σέ ἄλλο Ναό, πού ἔχουν ἀναλάβει νὰ τὸν διακοσμήσουν, γιά νὰ γίνει ἡ ἐπόμενη κηδεῖα. Οἱ ἴδιες γλά-στρες, λουλουδάτες, ἀλλὰ ἄφωνες, περι-φέρονται καὶ στολίζουν τὸν πένθιμο χῶρο ἀπὸ γειτονιά σέ γειτονιά καὶ ἀπὸ Ἐκκλησία σέ Ἐκκλησία.

Ἐλπίζω πὼς θά μέ συγχωρέσετε, πού παραλλήλιστα τοὺς πανηγυριτζήδες δε-σποτάδες, μέ τίς γλάστρες τῶν κηδεῖαδων. Ἄν ὁ παραλληλισμός σᾶς φαίνεται ἄστο-χος, βρέστε μου ἐσεῖς μιά ἄλλη εἰκόνα, πού νὰ ἐξηγεῖ, μέ ἐπάρκεια, τό ρόλο τῆς δε-σποτικῆς ὁμάδας, πού περιφέρεται ὀλο-χρονίς, σ' ὀλόκληρη τὴν ἔκταση τοῦ ἑλλη-νικοῦ χώρου καὶ στήνεται ἄφωνη, γιά νὰ λαμπρύνει τὴν κάθε τοπικὴ πανήγυρη.

Ὁ Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X